

розрахунками всіх сегментів певного виду (господарського або географічного відповідно).

На другому етапі, відбувається перевірка обраних звітних сегментів та вносяться відповідні зміни до облікової політики підприємства, яка містить сукупність принципів, методів і процедур для визначення єдиного методологічного підходу щодо формування звітності.

Безпосереднє формування фінансової звітності за сегментами здійснюється на третьому етапі. Цей етап є досить важливим, оскільки залежить від людських та автоматизованих можливостей суб'єкта господарювання. Для складання звітності за сегментами, також, важливо оптимізувати витрати для збору та обробки достовірної інформації.

Відповідно до П(С)БО 29 інформація про звітні сегменти наводиться у Додатку до приміток до річної фінансової звітності “Інформація за сегментами” - форма № 6, яка містить інформацію за пріоритетними та допоміжними звітними сегментами у розрізі чітко визначених показників суб'єкта господарювання.

Отже, фінансова звітність за сегментами виступає своєрідним та надійним інформатором щодо можливості оцінити звітні та спрогнозувати майбутні результати діяльності підприємства, оцінити ризики та перспективи розвитку господарських сегментів, а також надати порівняльну оцінку результатам ведення господарської діяльності з основними конкурентами.

Список використаних джерел:

1. Куцик П. О. Звітність підприємств : [навч. посіб.] / П. О. Куцик, О. А. Полянська . – Львів: Видавництво Львівської комерційної академії, 2015. – 138 с.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 29 “Фінансова звітність за сегментами” : Наказ Міністерства фінансів України від 19. 05. 2005 № 412 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/z0621-05>.
3. Міжнародний стандарт фінансової звітності 8 “Операційні сегменти” від 01. 01.2012 № 995_k53 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/995_k53.

УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ ВИТРАТ

*Даниш Н. І., магістр,
спеціальність «Облік і оподаткування»
Максименко Д. В., к.е.н., доцент
Мукачівський державний університет*

У наш час для більш ефективного управління, підприємствам необхідно вдосконалювати організацію управлінського обліку витрат. Управлінський облік витрат дозволяє формувати інформацію про поточний стан витрат з метою їх мінімізації в майбутніх періодах. На підставі управлінського обліку витрат можна скласти плани використання матеріалів, трудових ресурсів, бюджетів видатків. Підприємство повинно постійно контролювати свої витрати в цілях встановлення конкурентоспроможної ціни на послуги та роботи. Тому на підприємстві доцільно вести також облік витрат в рамках управлінського обліку.

Дана тематика розглядалася у працях відомих українських вчених М.Т. Білухи, Ф.Ф. Бутинця, Б.І. Валуєва, В.І. Єфіменка, М.В. Кужельного, А.М. Кузьмінського, Ю.Я. Литвина, Л.В. Нападовської, В.О. Озерана, М.С. Пушкаря, В.С. Рудницького, В.В. Сопка, Б.Ф. Усача, М.Г. Чумаченка, С.І. Шкарабана та інших.

Найоптимальнішим методом обліку витрат і калькулювання собівартості для підприємства є позамовний метод, який використовується в індивідуальних і дрібносерійних виробництвах (будівництві, ремонтних роботах, при наданні різних послуг).

При позамовному методі об'єктом обліку і калькулювання є окреме виробниче замовлення. Під замовленням розуміють виріб, дрібні серії однакових виробів або ремонтні, монтажні та експериментальні роботи. При виготовленні великих виробів з тривалим процесом виробництва замовлення видають не на виріб у цілому, а на його агрегати, вузли, представляють закінчені конструкції [2].

Для обліку фактичних витрат на кожне замовлення відкривають окремий аналітичний рахунок із зазначенням шифру замовлення. Облік прямих витрат за окремими замовленнями ведуть на підставі первинних документів з обліку виробітку, витраті матеріалів, в яких обов'язково вказують відповідний номер замовлення.

Прямі витрати, як трудові, так і матеріальні, можуть бути безпосередньо віднесені на конкретний вид продукції або послуг. Загальновиробничі витрати можуть бути розподілені за видами продукції тільки за допомогою спеціальних штучних методів. При їх списанні часто вдаються до використання нормативних коефіцієнтів розподілу загальновиробничих витрат, що встановлюються для кожного підрозділу або функціонуючого об'єкта зазвичай на рік.

При цьому методі обліку витрат і калькулювання собівартості продукції всі витрати вважаються незавершеним виробництвом аж до закінчення замовлення. Звітну калькуляцію складають тільки після виконання замовлення. Час складання звітної калькуляції не збігається з часом складання періодичної звітності [4].

При частковому виконанні замовлень і здачі їх замовникам частковий випуск оцінюють по плановій собівартості даного замовлення або за фактичною собівартістю раніше виконаних замовлень з урахуванням змін в їх конструкції, технології, умовах виробництва. В обох випадках допускається умовність оцінки часткового випуску замовлення і незавершеного виробництва.

Закінчені роботи за замовленням оформляють документами на приймання виробленої продукції або виконаних робіт (актами, відомостями).

Після закінчення замовлення фактичні витрати по кожній статті калькуляції порівнюють з плановими, виявляють відхилення по них і з'ясовують причини і винуватців відхилень для прийняття рішень щодо зниження собівартості продукції (робіт, послуг) на майбутні періоди [5].

В результаті даних досліджень ми виявили, що для збереження конкурентоспроможності на ринку підприємство повинно враховувати витрати не тільки в рамках фінансового обліку, але в управлінському обліку. Найбільш доцільним методом для цього є позамовний метод обліку витрат і калькулювання собівартості. Підприємство, виходячи з масштабу своєї господарської діяльності і організаційної

структури, може організувати управлінський облік найбільш раціональним способом, аналізуючи витрати на підставі інформації фінансового обліку, виділивши відокремлені рахунки або ж розробивши самостійний план рахунків для управлінського обліку.

Список використаних джерел:

1. Бутинець Ф. Ф. Бухгалтерський фінансовий облік. 4–те вид., доп. і перероб. / Ф.Ф. Бутинець/ – Житомир : ПП «Рута», 2006. – 687с.
2. Давидович І.Є. Управління витратами .Навчальний посібник./І.Є. Давидович/ – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 320 с.
3. План рахунків бухгалтерського обліку, затверджений наказом Міністерства фінансів України від 30.11.2017 р. № 1135, [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
4. Турило А. М., Кравчук Ю. Б., Турило А. А. Управління витратами підприємства: Навч. посібник. /А.М. Турило, Ю.Б. Кравчук, А.А. Турило/ – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 120 с.
5. Хом'як Р.Л. Бухгалтерський облік в Україні. Навч. посібник. /Р.Л. Хом'як / – Львів.: НУ, 2008.–1224с.

ОСНОВНІ НЕВІДПОВІДНОСТІ СИСТЕМИ П(С)БО І МСФЗ ЩОДО СКЛАДАННЯ ТА ПОДАННЯ БАЛАНСУ

*Іванова Д. Ю., Штефуряк Б. І., бакалаври,
спеціальність «Облік і оподаткування»
Науковий керівник: к.е.н., доц. Чабанюк О. М.
Львівський торговельно-економічний університет*

У зв'язку із обставинами постійної конкуренції відомості про підприємництво має дедалі важливіше значення, бо дозволяє як впливати на рух капіталів, так і залучити додаткові фінансові ресурси від інших суб'єктів. Тому зростання значення інформації, як фактора економічного розвитку повинно мати регламентований (правовий) характер. МСФЗ розглядає принципи обліку в документі під назвою «Концептуальна основа підготовки та представлення фінансової звітності». Цей документ не є стандартом, однак він відіграє значну роль у процесі розробки міжнародних стандартів та формування фінансової звітності. У нормативних документах з національного бухгалтерського обліку відсутній окремий документ-Концептуальна основа П(С)БО. Фактично, принципи та теоретичні засади обліку містяться у Законі України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність» у НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності». Концептуальні відмінності між П(с)БО та МСФЗ:

1. П(с)БО суттєво коротші і ґрунтуються на правилах, на відміну від МСФЗ, що ґрунтуються на принципах. У разі відсутності чітких інструкцій з будь-якого питання немає посилань на «найкращу практику», що має застосовуватися підприємством.

2. МСФЗ дають можливість керівництву підприємства відступати від вимог МСФЗ, якщо застосування окремих позицій МСФЗ є недоцільним. П(С)БО не дають підприємствам такої можливості.

3. Вимога суворого дотримання форми фінансових звітів у П(с)БО. МСБО 1 не визначає жорсткого порядку чи формату, в якому треба подавати статті у фінансових звітах. П(с)БО 1 встановлює форми фінансових звітів і приміток до річного фінансового звіту для українських підприємств. Введення будь-яких «імпровізованих» статей підприємством неможливе, окрім тих, які передбачені відповідним стандартом. Згідно з МСФЗ у примітках фінансової звітності слід подавати інформацію про основу складання

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>